

NA SKOK V MEZIÁČEASE - 1.

Stá™eda, 08 Á•erven 2022

SiÁ-bila jsem, Á¾e nÁjpÁ-Áju o svÁom prÁivÁ, absolvovanÁom vÁ½letÁ. On to vlastnÁ, ani tak moc vÁ½let nebyl... Ale nap musÁ-m znovu napsat o svÁom dÁivnÁom pÁ™ÁjnÁ-, kterÁ© jsem vÁ¾dy brala jen jako sen, kterÁ½ by sice bylo moc fajn si s ale jehoÁ¾ splnÁnÁ- je z oblasti fantazie. PÁ™Ájla jsem si mÁ-t dovolenou - aspoÁ tak tÁ½den dlouhou, mezi dvÁma po sob jdoucÁ-mi dny - dejme tomu mezi Áoterkem 3. dubna a stÁ™edou 4. dubna ... Inu: v ÁoterÁ½ se veÁ•er vrÁítit z prÁice, pak na tÁ½den zmizet, a ve stÁ™edu rájino zas bÁ½t v prÁici... OdskoÁit si v meziÁ•ase.

Zvonek. BudÁ-k? Ne, to je zvonek venku, u dveÁ™Á-â€! Byl to nÁjakÁ½ technik od internetu, jen jsem ho skoro poslepu odkÁjzala na sprÁivnÁ½ zvonek (na náji domovnici) a zase se zasunula zpÁjtky do postele. LetmÁ½m pohledem na hodiny jsem vÁjak zjistila Á•as: a ten pohled mne koneÁ•nÁ probudil: bylo jedenÁjct! Za hodinu poledne! A tak jsem se rychle probrala, probral se i pes, oba jsme se za pÁjr minut vykodrcali ven, na Á•Á-racÁ- prochÁjzku prÁilavou Prahou. NÁjdhernÁ chladnou, pÁ™Á-jemnou...

Je to pÁjr hodin, co jsem se vylezla z letadla, z â€žkolotoÁ•eâ€œ si vzala kufÁ-rek a pÁ™ijela domÁ. Po Ájesti nedÁjÁ-châ€IMÁjm pocit, Á¾e se mi koneÁ•nÁ splnil sen o tom Á•ase v meziÁ•ase â€ protoÁ¾e pÁ™esnÁ tak mi pÁ™ipadal mÁj pobyt u dcery na FloridÁ. BydlÁ- v pÁ™Á-jemnÁom domeÁ•ku s relativnÁ velkou zahradou, se kterou se ka¾dodennÁ pere. Dnes vypleju, zÁ-tra vypleju, vÁ•era jsem plela, pozÁ-tÁ™Á- budu zasâ€!

MÁ-la jsem se opravdu bÁjjeÁ•nÁ a celou dobu jsem si uÁ¾Á-vala pocit pÁ™Á-jemnÁoho nicnedÁjÁ-inÁ- v oÁize klidu a pokoje. Tedy, jeÁjtÁ doma jsem si Á™Á-kala, Á¾e to pletÁ- rozhodnÁ, pÁ™evezmu, protoÁ¾e zahradniÁ•enÁ- bylo vÁ¾dy moje, ale opravdu se to nedalo. Nedala jsem to, protoÁ¾e aÁ• nÁjdhera vÁkol, tak horko 24/7 a dusno jakbysmet â€ mj. dusno takovÁ©, Á¾e májite pocit, Á¾e dÁ½chÁjite vodu. StaÁ•Á- jen mÁ-mÁ rychlejÁjÁ- pohyb a teÁ•ou z vÁjs Á•Á rky potu.

PÁ™esto byla

nÁjdhera si brzy po rájnu sednout vzadu pod pergolu, pomalu si ulizovat kafÁ-Á•ko a dÁ-vat se na nÁkolikero krmÁ-tek, zavÁjÁjenÁ½ch na stromÁ, opodÁjl. FascinujÁ-cÁ- kolibÁ™Á-ci se tÁjÁjÁ- na svou dÁjvku krmenÁ-.

Obdivuju tyhle

pÁticentimetrovÁ© ptÁjÁ•ky â€ nedÁjÁj jim problÁom v letu zastavit na mÁ-stÁ, ve vzduchu lÁ©tat pozpÁjtku nebo bleskurychle májnit smÁr. V pomÁru k tÁlu majÁ- velmi dlouhÁj kÁ™Á-dla, kterÁ½mi velkou rychlostÁ- pohybujÁ-. NemÁjvajÁ- s nimi jako vÁtÁjina ptÁjkÁ, ale konci kÁ™Á-del krouÁ¾Á- v pravidelnÁ½ch osmiÁ•kÁjich a elipsÁjich. PÁ™mi tÁ™epotÁjnÁ- pÁ™ed kvÁtem kolibÁ™Á-ci kÁ™Á-dly pohybujÁ- aÁ¾ osmdesÁjtkrÁjít za vteÁ™inuâ€!

StejnÁ

tak je neskuteÁ•nÁ© poslouchat zpÁv nejráznÁjÁjÁ-ch ptÁjkÁ, kteÁ™Á- nad zahradou chvilku krouÁ¾Á-, aby se pak rozhodli pro jedno z dalÁjÁ-ch krmÁ-tek. Nejsem bohuÁ¾el ornitolog, ani nÁjhodou, ale nÁkterÁ© z nich jsem postupem Á•asu uÁ¾ poznÁjvala: jasnÁ je Á•ervenÁ©ho "pÁjna", ke kterÁ©mu po chvÁ-li pÁ™iiletÁ-la i jeho Á•ervenozelenÁj manÁ¾elka. Májli svÁj pÁ™esnÁ½ Á•as, kdy pÁ™iilÁ-tali. BohuÁ¾el je vÁjak obÁ•as ruÁjil ÁjítÁkot mÁ©ho chlupÁjÁ•e, kterÁ½ v sobÁ objevil lovce! Nejprve se zamÁÁ™il na veverky, kterÁ© si z nÁj ale velice rájdy dÁjaly legraci - hopsaly kousek nad nÁ-m, májvaly svÁ½mi nÁjdhernÁ½mi ocÁjsky a urÁ•itÁ májly super zÁjvavu z toho Á•ernobÁ-lÁ©ho divocha, co tak marnÁ pod nimi skÁjkal do vÁ½Ájky.

Ano, doposud to

byl typickÁ½ domÁjcÁ- Á•oklÁ-k â€ ale teÁ•? Dcera máj takÁ© psisko, kterÁ© je na Á¾ivot tam velmi pÁ™izpÁ-sobenÁ©, a ta navedla na zÁjvavu, kterou máj rájd jejÁ- Parsley: lovit tamÁjÁjÁ- jeÁjtÁrky. Ano, i Kayo jich pÁjr vskutku ulovil, ale absolutnÁ- vÁtÁjina mu utekla.

Dopoledne

jsme šly s dcerou a její-m psem na procházku. Naště- se neopakovala hrázyplněj
situace, kdy jsem, nevěda co činím, nechala svého pesa na volno, a on se vřel-til
do přilehlého rybníku, který je osídlen celkem velkým aligátorem. Tehdy vřel
dopadlo dobře, tedy pro něj, já z toho měla infarkt.

Když jsme

nešly ven, zaplavaly jsme si v blízkém bazénu. A pak u domů, do klimatizovaného
prostředí, pod vřelým sluncem v trnkách. První dny jsem přemýšlela ze
vřelých zavřených oken "ale ta se tam mohou otevřít jen při chladnějších
mrazích v roce. Ale co, člověk si nakonec zvykne! Přemýšlela jsem vřel-til
- napřel o tom, čím jsem tam byla krmená. A to tak sledně, že jsem tam zhubla sedm kilo... Á, jak jsem blažená

Stěle

ale nejsem vyrovnána s časovým posunem,

přeci

jen těch šest hodin je dlouhá doba, velkým rozdílem.

daniela